

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. L. M.**, zastoupeného Mgr. Lucií Brusovou, advokátkou se sídlem Ostrava, Masná 8, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2011, č. j. 22 Ca 369/2008 - 160,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2005, č. j. 5333/110/2005 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 11. 6. 2003, č. j. 88953/03/388914/3334, vydanému Finančním úřadem Ostrava I, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 ve výši 939 088 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, který ji rozsudkem ze dne 16. 5. 2007, č. j. 22 Ca 195/2005 - 57, zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalobce zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Afs 79/2007 – 85. Krajský soud v dalším řízení žalobu znovu projednal a rozsudkem ze dne 15. 12. 2010, č. j. 22 Ca 369/2008 – 136, ji opět zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas novou kasační stížnost. Řízení o ní krajský soud usnesením ze

dne 10. 3. 2011, č. j. 22 Ca 369/2008 – 160, zastavil, a to podle § 47 písm. c) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s. a v návaznosti na § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

V usnesení o zastavení řízení krajský soud uvedl, že žalobce při podání kasační stížnosti nezaplatil soudní poplatek; proto byl vyzván k jeho zaplacení v dodatečné lhůtě deseti dnů. Výzva byla doručena zástupkyni žalobce dne 2. 2. 2011, přičemž lhůta marně uplynula, aniž by žalobce soudní poplatek zaplatil. Z toho důvodu krajský soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost opírající se o § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. Z obsahu kasačních stížností i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být toliko tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci kasačním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že usnesení krajského soudu je *nedůvodné* a *zmatečné*, neboť soudní poplatek ve výši 2000 Kč uhradil v kolcích, které zaslal krajskému soudu doporučeně dne 17. 1. 2011; podací číslo záilky bylo 122025846. Své tvrzení doložil prostou kopií přípisu krajskému soudu ze dne 17. 1. 2011, s vylepenými kolkovými známkami v hodnotě 2000 Kč. Dále stěžovatel namítal vady v procesním postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, který v rámci řízení (v meritu věci) opakovaně odmítal provést řádně navržené důkazy. Stěžovatel též namítal nesprávné posouzení námitky daňové prekluze.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 4 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je soudní poplatek za řízení splatný vznikem poplatkové povinnosti, tedy podáním kasační stížnosti. V souladu s položkou 15 Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou citovaného zákona, činí soudní poplatek v posuzované věci 3000 Kč. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty pak řízení zastaví. Soud přitom postupuje ve smyslu § 47 písm. c) s. ř. s., podle kterého platí, že soud řízení zastaví, stanoví-li tak soudní řád správní nebo zvláštní zákon, tj. zde zákon o soudních poplatcích.

Interpretace citovaných zákonných ustanovení není v posuzované věci sporná, stejně jako použití relevantních ustanovení, vztahujících se k povinnosti uhradit soudní poplatek za řízení. Stěžovatel ovšem namítá, že poplatek v otevřené lhůtě uhradil; jde tedy pouze o posouzení otázek skutkových.

Ze soudního spisu vyplynuly následující relevantní skutečnosti: dne 17. 1. 2011 byla krajskému soudu doručena kasační stížnost stěžovatele ze dne 14. 1. 2011, směřující proti rozsudku ze dne 15. 12. 2010, č. j. 22 Ca 369/2008 – 136; tato zásilka byla podána k poštovní přepravě doporučeně dne 14. 1. 2011. Dne 18. 1. 2011 byla krajskému soudu doručena zásilka, jejímž obsahem byl stejnopis kasační stížnosti ze dne 14. 1. 2011 a plná moc zástupkyně stěžovatele; i tato zásilka byla podána doporučeně dne 17. 1. 2011, pod podacím číslem RR122025846CZ. Výzvou ze dne 31. 1. 2011, č. j. 22 Ca 369/2008 – 157, vyzval krajský soud stěžovatele, aby ve lhůtě deseti dnů uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč, s poučením o následcích nesplnění této povinnosti. Výzva byla doručena zástupkyni stěžovatele dne 2. 2. 2011. V soudním spise není založen žádný doklad o zaplacení soudního poplatku v kolcích. Dne 25. 2. 2011 ověřil krajský soud, zda byl soudní poplatek zaplacen na účet soudu (č. l. 158) a po negativním zjištění usnesením ze dne 10. 3. 2011 řízení zastavil. Toto usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno dne 24. 3. 2011. Stěžovatel je napadl dne 7. 4. 2011 kasační stížností, kterou opírá o tvrzení, že soudní poplatek ve výši 2000 Kč zaplatil, a proto nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. Tvrdí, že poplatek zaplatil vylepením kolkových známek na přípis ze dne 17. 1. 2011, který téhož dne zaslal krajskému soudu doporučeně poštovní zásilkou s podacím číslem 122025846. Své tvrzení stěžovatel dokládá prostou kopií přípisu ze dne 17. 1. 2011, na němž jsou patrné obrysy dvou kolkových známek v celkové hodnotě 2000 Kč.

Předně je třeba uvést, že zásilka podaná k poštovní přepravě dne 17. 1. 2011 pod podacím číslem 122025846 (resp. RR122025846CZ) skutečně existuje a že byla krajskému soudu doručena dne 18. 1. 2011. Sporný je však její obsah. Ze soudního spisu vyplývá, že obsahem zásilky byl stejnopis kasační stížnosti, která již byla jednou krajskému soudu doručena o den dříve, a plná moc zástupkyně stěžovatele. Stejnopis kasační stížnost neobsahuje odkaz, že by byly připojeny jakékoli přílohy či kolkové známky, a je opatřen řádně vyplněným podacím razítkem soudu, dle kterého obsahem předmětné zásilky byl jeden stejnopis (tj. kasační stížnost) a jedna příloha (tj. plná moc); kolonka „*hodnota kolků*“ je v podacím razítku proškrtnuta.

Vycházejí z těchto zjištění, provedl Nejvyšší správní soud srovnání údajů ze dvou zásilek, které bezprostředně po sobě stěžovatel zaslal krajskému soudu. Vycházel přitom z údaje o váze poštovní zásilky, uvedené na podací etiketě pošty na obálce, a z počtu listů, které byly zažurnalizovány v soudním spisu jako obsah došlé zásilky. Nejvyšší správní soud tak postupoval, aniž by prováděl dokazování, neboť rozhodné skutečnosti vyplývají přímo z obsahu soudního spisu a k jejich zjištění nebylo třeba provádět jakákoli empirická ověřování.

Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu 15. 12. 2010, č. j. 22 Ca 369/2008 – 136, byla poprvé tomuto soudu doručena zásilkou, podanou k poštovní přepravě dne 14. 1. 2011, pod podacím číslem RR239901615CZ, o váze 0,038 kg (č. l. 148). Písemnost byla vyhotovena na šesti listech papíru formátu A4, a to jednostranně (č. l. 142 až 147).

Nejvyšší správní soud především vycházel z toho, že obsah této zásilky není stěžovatelem nikterak zpochybňován; proto lze vzít za nepochybné, že obsahovala celkem šest listů papíru ve formátu A4. Prostým aritmetickým výpočtem (váha zásilky, děleno počtem listů) lze dovodit, že jeden list papíru A4 v této zásilce mohl vážit cca 0,0063 kg.

Pokud jde o druhou poštovní zásilku, jejíž obsah je sporný, a která byla, o váze 0,024 kg, podána k poštovní přepravě dne 17. 1. 2011, pod číslem RR122025846CZ (č. l. 153), i zde vycházel Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu, dle kterého byly jejím obsahem čtyři listy. Kasační stížnost totiž byla tentokrát vyhotovena na třech listech papíru ve formátu A4 oboustranně, na čtvrtém listu papíru byla vyhotovena plná moc zástupkyně stěžovatele (č. l. 149 až 152). Stejným výpočtem (váha, děleno počet listů) se lze dobrat závěru, že jeden list papíru A4 v této zásilce mohl vážit 0,006 kg. Takto zjištěná váha jednoho listu papíru koresponduje s váhou listu papíru téhož formátu u srovnávané zásilky. Zde je pak třeba dodat, že při těchto orientačních výpočtech nebyla brána v úvahu hmotnost samotné obálky, neboť ta byla v obou případech použita stejná, a nemohla tak mít rozhodující vliv na správnost provedených výpočtů.

Z těchto zjištění Nejvyšší správní soud usoudil, že obsahem sporné zásilky RR122025846CZ, podané k poštovní přepravě dne 17. 1. 2011, nemohl být s největší pravděpodobností, nepřipouštějící rozumné pochybnosti, žádný další list papíru a tím méně pak ještě dvě kolkové známky. Váze zásilky zcela odpovídají právě čtyři listu papíru A4, které jsou zažurnalizované v soudním spisu. Z toho důvodu zdejší soud neuvěřil tvrzení stěžovatele, že právě v této zásilce zaslal krajskému soudu i přípis s vylepenými kolkovými známkami; obsah soudního spisu nesvědčí tomu, že by byl soudní poplatek v kolkách stěžovatelem zaplacen.

Proti tvrzením stěžovatele o zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč svědčí i jeho nečinnost poté, co byla jeho zástupkyni doručena výzva k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč. Pokud by totiž stěžovatel skutečně soudní poplatek zaplatil zasláním kolkových známek soudu již dne 17. 1. 2011, byť v nesprávné výši 2000 Kč, jistě by se po doručení výzvy soudu ze dne 31. 1. 2011, jímž byl vyzván k zaplacení 3000 Kč, obrátil na soud například s dotazem, zda je požadovaný soudní poplatek uveden ve správné výši nebo by doplatil nedoplatek na soudním poplatku ve výši 1000 Kč apod. Nic takového však stěžovatel neučinil a zůstal nečinný, což rovněž zpochybňuje věrohodnost jeho tvrzení.

Jako nevěrohodná se konečně jeví i kopie přípisu ze dne 17. 1. 2011 s kolkovými známkami v hodnotě 2000 Kč (č. l. 167) Tato kopie je totiž značně nekvalitní a sama o sobě, ve světle výše uvedeného zpochybnění stěžovatelových tvrzení, nemůže prokázat, že byl soudní poplatek zaplacen (nemluvě o nedostatečné hodnotě kolkových známek).

Nejvyšší správní soud tak má, bez rozumných pochybností o opaku, z výše uvedených důvodů za dostatečně osvědčený závěr krajského soudu, že soudní poplatek za kasační řízení zaplacen nebyl a podmínky pro zastavení řízení o správní žalobě tak byly splněny.

Pokud jde konečně o námitky stěžovatele týkající se postupu žalovaného v daňovém řízení a meritorního posouzení věci krajským soudem, k těm se zdejší soud

v tomto řízení nemohl vyjadřovat, neboť jeho předmětem bylo pouze posouzení, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. V případě úspěšného žalovaného nebylo prokázáno, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu